

П'ючи біду, неначе оковиту

Василь Стус

П'ючи біду, неначе оковиту,
я заховався, змовкнув і затих.
Ні ворогів, ні друзів дорогих,
ні сліз, ані клятьби, ані привіту,
ані небес, ні сонця — теж нема.
Мені затоваришила пільма,
і мури світять, коли ніч безсонна
стоїть, мов небезпечна оборона —
ледь по кутках снується павутинням,
мовляв, козаче, наберись терпіння,
не нарікай на долю ненаситу
і пий біду, неначе оковиту.